

(неспоріднена) диверсифікація, тобто поповнення номенклатури виробами, які не пов'язані з тими, що випускаються нині, але можуть бути освоєні у виробничому процесі підприємства; конгломератна диверсифікація, яка означає поповнення наявної номенклатури виробами, що не мають нічого спільного ані з технологією, яку застосовує фірма, ані з її теперішніми товарами (інші цілі споживання) та ринками їх збуту.

Управління усуненням перешкод інноваціям має комплексний системний характер, є складовим елементом системи управління підприємством і має містити забезпечувальну та функціональну частини.

Забезпечувальну частину складають підсистеми організаційного, методичного, нормативного і правового забезпечення.

Функціональна частина є комплексом економічних та організаційних методів, що забезпечують вирішення задач діагностики фінансового стану підприємства, контролю і своєчасного попередження та запобіганням появи перешкод, що наближаються, фінансового оздоровлення і подолання стану неплатоспроможності.

Роман НАПОВАНЕЦЬ

Тернопільський національний економічний університет,
м. Тернопіль

(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри
менеджменту та публічного управління Дудкіна О.П.)

УЧАСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОБ'ЄДНАНЬ У СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОМУ РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІЇ

Право мешканців міст брати участь у прийнятті рішень, що стосуються їх власного розвитку та розвитку міст, де вони проживають, закріплено на міжнародному та національному рівнях. Віденська декларація ООН «Декларація про право на розвиток» 1986 р. визнає, що людина є основним суб'єктом процесу розвитку і повинна бути активним учасником та вигодонабувачем права на розвиток [1]. В Європейській декларації прав міст, ухваленій Постійною конференцією місцевих і регіональних органів влади Європи (CLRAE) Ради Європи 1992 р., декларується, що мешканці європейських міст, усвідомлюючи свою відповідальність за стан міст, виявляють солідарність і беруть на себе зобов'язання домагатися забезпечення усім мешканцям міст рівних прав на правову та екологічну безпеку [2].

Також, необхідність залучення громадян місцевою владою до окремих елементів управління населеним пунктом прямо зазначено в Конституції України, законах та нормативних актах, рішеннях органів місцевого самоврядування. Участь громадян у місцевому розвитку є ключем до

відкритого управління та сталого розвитку. Основними інститутами впливу громадянського суспільства на владу у розвинених країнах є неурядові організації. Громадянське суспільство – це сукупність недержавних, неприбуткових організацій, які представляють волю та інтереси громадян. Інша назва – «третій» сектор, тобто сектор суспільства, який не є ані державним, ані приватним. Саме громадські об'єднання повинні стати проміжною ланкою між владою і громадянином.

Структурно громадянське суспільство в Україні можна представити такими сегментами (соціальними інститутами, групами):

1. громадські організації та об'єднання громадян;
2. політичні партії, що не прийшли до влади;
3. благодійні організації;
4. громадські ЗМІ;
5. самоврядні територіальні громади;
6. трудові та навчальні колективи;
7. професійні та творчі спілки;
8. релігійні об'єднання.

Кожний з цих громадських інститутів має свою мету, завдання і представляє певну групу громадян. Органи публічної влади повинні стимулювати становлення ефективного громадянського суспільства, що передбачає створення системних правових і фінансових умов діяльності організацій і структур громадського сектора, удосконалення наявних і впровадження нових форм соціального партнерства та форм співробітництва органів публічної влади зі структурами ділового і громадського секторів, а також реалізацію ефективних механізмів взаємодії недержавних організацій для забезпечення прозорого та сталого соціально-економічного розвитку.

Одним з ключових варіантів практичної реалізації ролі громадських об'єднань у соціально-економічному розвитку території мають стати сучасні інформаційно-комунікаційні технології, які дозволяють не лише зробити доступнішою інформацію про уже прийняті рішення, а надати різні інструменти для безпосереднього залучення громадян до ухвалення рішень. Широке впровадження електронної демократії сприяє підвищенню прозорості та підзвітності влади суспільству. Ті, хто керують, стають ближчими до тих, ким вони керують і таким чином влада стає легітимнішою. Під електронною демократією слід розглядати систему, в якій інформаційні ресурси та мережі використовуються для виконання найважливіших функцій демократичного процесу. Це стосується поширення інформації та комунікації, об'єднання інтересів громадян та прийняття рішень шляхом спільної наради чи голосування.

Громадянське суспільство перебуває в постійному пошуку кращих форм комунікації із владою. Розвиток інтернет-мереж дає широкі

можливості для обговорення з владою існуючих і передбачуваних проблем незалежно від їх масштабу, що сприяє виробленню більш зважених рішень. Кібер-обслуговування – це найбільш затребуваний інструмент співпраці громади і влади. Тенденції показують, що у майбутньому публічні органи влади лише збільшуватимуть використовувати інтегровані електронних послуг.

Саме громадські об'єднання на сьогодні є рушійними силами стимулювання влади до впровадження новітніх засобів комунікації та процедур ухвалення рішень. Громадські об'єднання та влада повинні не конкурувати, а бути надійними партнерами один для одного і ефективно взаємодіяти. Розвиток громади передбачає партнерство населення, влади і бізнесу. Найчастіше таке партнерство зустрічається лише у звичайних проблемах регіонального управління (функціонування установ освіти, медичного обслуговування, підтримка у нормальному стані доріг, житлового фонду й інженерної інфраструктури з постачання електроенергії, води і тепла). Натомість у питаннях стратегічного характеру, що зачіпають аспекти розвитку міста або регіону загалом, дане партнерство є відсутнім. У такій ситуації потрібна політична воля органів місцевої влади, щоб узяти на себе виконання функцій з активізації даного партнерства для посилення соціально-економічного розвитку.

Єдиною опорою для органів місцевого самоврядування є сама громада в особі громадських об'єднань, що презентують волю та інтереси населення. Той, хто зможе ефективно залучити до своєї діяльності фактично необмежені ресурси громади, той зможе забезпечити розвиток своєї території. Громада, яка спільно згуртувалася щодо врегулювання нагальної проблеми та добилася позитивного вирішення спільною діяльністю, уже є достатньо мотивованою для нових досягнень заради власного розвитку.

Список використаних джерел

1. Декларація про право на розвиток. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_301.
2. Європейська декларація прав міст. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.eu.org.ua/index.php?page=1206>.